

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Semnificația liturgică a culorilor

În slujirea preotească nimic nu este fără însemnătate. Totul are o motivație, o regulă, un simbol. Gesturile, cuvintele, mișcările, obiectele de cult se încadrează într-o logică liturgică care are menirea de a sugera sfințenia lui Dumnezeu, darurile Lui, descoperirea Lui și cuviința trebuincioasă apropierii omului de El. Și veșmintele preoțești își au rânduiala și simbolismul lor care vizează și culoarea acestora.

Rațiunea folosirii unor culori diferite pentru veșmintele liturgice este aceea de a exprima într-un mod simbolic, vizibil, ceea ce caracterizează slujirea cultică ca taină a credinței și, prin urmare, sensul vieții creștine trăite în Biserică prin sărbătorile și praznicele anului liturgic. Culoarea liturgică reprezintă simbolul utilizat în creștinism pentru a exprima vizibil semnificația duhovnicească a timpului liturgic, căpătând, în acest sens, un vădit caracter epifanic. Ea îndeplinește o funcție semnificativă de revelare a „sensului” slujirii cultice, de descoperire a caracterului tainic al trăirii Bisericii într-un anumit timp din cadrul anului liturgic. Pe de altă parte, veșmintele liturgice contribuie, prin coloritul lor, la bogăția, varietatea, frumusețea și strălucirea formelor externe ale cultului liturgic ortodox, care, în ansamblul lor, reprezintă economia dumnezeiască a operei de mântuire a oamenilor săvârșită de Domnul nostru Iisus Hristos.

Sub aspect istoric, de la începutul Bisericii până în sec. V-VI, culoarea fundamentală a veșmintelor liturgice a fost albul, deoarece reprezenta culoarea veșmintelor Mântuitorului Hristos Cel înviat și îmbrăcat întru slavă. Albul simboliza curăția lăuntrică, sfințenia slujitorilor și, totodată, măreția și cinstea deosebită cu care erau înveștiți. După sec. al VI-lea s-au adoptat și alte culori: cea roșie, folosită pentru sărbătorile sfinților martiri, simbolizând sângele vărsat de Mântuitorul și de sfinții Săi pentru credință, și culoarea cernită (închisă) pentru zilele de post și pentru slujbele funebre, simbolizând pocăința și întristarea (Pr. prof. dr. Ene Braniște, *Liturgica generală*, EIBMBOR, București, 1993, p. 611).

Tipicul Bisericii noastre nu cuprinde prevederi sau reguli speciale cu privire la culorile veșmintelor liturgice ale clerului, menționând doar, la diferite rânduieli din cursul anului liturgic, necesitatea de a folosi veșminte de culoare închisă sau deschisă, după caz. Aceasta este practica bizantină veche, păstrată în Bisericile de tradiție grecească, și ea oferă regula minimală de urmat în materie de culoarea veșmintelor liturgice.

În tradiția slavă (îndeosebi rusească), a fost elaborată, în timp, (posibil sub influența occidentală), o schemă coloristică destul de complexă, conform căreia în Biserică Ortodoxă, sunt folosite, în principal, șase culori liturgice: alb, verde, purpuriu (vinețiu), roșu, albastru și auriu. Alegerea culorilor veșmintelor liturgice se face în funcție de semnificația fiecărei culori. Astfel, auriul reprezintă bogăția darurilor Sfântului Duh; albul slava Învierii, puritatea luminii harului lui Dumnezeu; verde, culoarea vieții, a Sfântului Duh - Dătătorul de viață; purpuriu, pentru jertfa Domnului Iisus Hristos; roșu închis pentru sângele martirilor; albastru pentru sărbătorile Maicii Domnului.

Negrul a fost, în Apus, în mod tradițional, culoarea morții și a doliului, spre deosebire de Răsărit, unde culoarea închisă simbolizează pocăința pentru păcate. Niciuna dintre aceste culori nu este înscrisă în anumite reguli sau canoane și, în mod evident, multiplele culori au semnificații diferite pentru diferitele popoare, astfel că și folosirea lor poate varia de la caz la caz.

În tradiția liturgică a Bisericii Ortodoxe Române se împletesc elemente din tradiția slavă și cea grecească, dar nu există o rânduială anume stabilită. Cu toate acestea, urmând sensului și semnificațiilor liturgice ale veșmintelor, culorile predominante pentru diferitele sărbători din cursul anului bisericesc ar fi următoarele:

La Praznicele Mântuitorului, la Sfinții Apostoli și la Sfinții Ierarhi: alb, auriu sau galben - simboluri ale luminii Învierii, specifice perioadei pascale;

Continuare în pagina 2

Pr. Adrian MURG

PREDICA

Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor

Duminica a XXIII-a după Rusalii

„În vremea aceea a ajuns Iisus cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind pe uscat L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-te, nu mă chinui. Căci porunca duhului celui necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpâna, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmand legăturile, era mânat de demon în pustie. Și l-a întrebat Iisus zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care păștea pe munte. Și l-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țârm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatului. Și l-au rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus, însă, i-a dat drumul zicând: Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.” (Luca 8, 26-39)

În Duminica a XXIII-a după Rusalii atenția ne este îndreptată înspre vindecarea pe care Mântuitorul a făcut-o unui demonizat din ținutul Gherghesenilor, sau al Gadarenilor, în descrierea pe care Sfântul Evangelist Matei o face aceleași minuni.

În relatarea Sfântului Luca apare un detaliu pe care Sfântul Matei nu-l surprinde. La Luca 8, 35 se spune că cei din cetate au venit și au văzut pe cel ce fusese îndrăcit, îmbrăcat și cu *mintea întregă*, stând la picioarele lui Iisus.

Mintea întreagă este semn al sănătății sufletești și condiție necesară pentru cunoașterea-vederea lui Dumnezeu. În situația în care mintea își pierde *întregimea*, cunoașterea lui Dumnezeu ca vedere, ca experiență a Lui devine imposibilă, iar eforturile de cunoaștere ating cel mult stadiul teoretic, al științei despre Dumnezeu, în care Dumnezeu devine un obiect al unei rațiuni

împovărate cu tot felul de înțelesuri pătimăse.

Întreaga spiritualitate ascetică a Bisericii Ortodoxe învață că înțelesurile pătimăse de care mintea poate fi confiscată sunt în originea lor măiestrii diavolești, prin care diavolul rupe mintea de la „picioarele lui Iisus” și o împrăstie în tot felul de înțelesuri greșite, încercând astfel să-l rupă pe om de Dumnezeu și să-l alipească la lume, ca lume a păcatului, în care cel rău, diavolul, este stăpân.

Ascetica ortodoxă vorbește despre opt patimi, gânduri sau duhuri ale răutății, corespunzând, celor opt păcate capitale. Evagrie descrie astfel lucrarea acestora: opt sunt în total gândurile cele mai generale ce cuprind toate gândurile: întâiul e cel al lăcomiei pântecelui, după

Continuare în pagina 2

Pr. Ionel SCÂNTEIE

Din sumar

► Tundere în monahism la Mănăstirea Hodoș-Bodrog, săvârșită de IPS Timotei pagina 3, Protos. dr. Iustin Popovici

► Știri pagina 4

Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor

Urmare din pagina 1

care vine cel al desfrânării, al treilea e cel al iubirii de arginți, al patrulea e cel al întristării, al cincilea e cel al mâniei, al șaselea e cel al lăncezelii sau al plictiselii, al șaptelea e cel al slavei deșarte, al optulea e cel al trufiei.

Aceste gânduri sau duhuri ale răutății nasc în mintea și în inima ce le primesc înțelesuri pătimase sau greșite. Mintea care consimte la lucrarea duhurilor răutății, se înrăutățește sau se îndrăcește, și, asemenea îndrăcitului din evanghelie, începe să umble prin locuri pustii și fără de apă, adică începe să se împrăștie în pustiul lumii păcatului, unde nu poate găsi apa harului Duhului Sfânt care să-i potolească neastâmpărul adus setea de nemărginire de care este chinuită.

Împotriva împrăstierii minții provenite de la duhurile răutății, pe care părinții o consideră ca o îndrăcire a ei, este

recomandată trezvia, sau paza minții. O primă metodă pe care o recomandă Părinții filocalici în lucrarea de dobândire a pazei minții, este paza sau supravegherea gândurilor și punerea lor, de la prima ivire, în legătură cu Dumnezeu și cu numele Său mântuitor, prin rugăciunea minții: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă, pe mine, păcătosul!” Fundamental în această lucrare de pază a gândurilor este înfățișarea lor înaintea lui Hristos din momentul în care se ivesc pe luciul minții noastre. Dacă prima mișcare a gândului este înfățișată înaintea lui Hristos, lupta cu gândurile rele devine mult mai ușoară, iar gândul este ars din fașă de focul dumnezeiesc prin pomenirea numelui lui Dumnezeu. Dacă, însă, gândul este lăsat să prindă rădăcini, atunci lupta devine mai grea, și de multe ori luptătorul cade pradă înșelării venite la început a un simplu gând.

La pomenirea numelui lui Hristos trebuie adăugată spovedirea gândurilor la duhovnic, pentru a primi sfătuire în lupta cu gândurile.

Gândurile pătimase se înfiripă în minte pe fondul unei voințe slăbite de păcat; păcatul vulnerabilizează voința și o face slabă în fața atacurilor gândurilor pătimase. Voința nu poate fi refăcută decât de harul dumnezeiesc; omul singur nu-și poate reface voința alterată de lucrarea păcatului. De aceea omul trebuie să se împărtășească continuu de harul Sfințelor Taine, prin care primește dumnezeiască putere ca voința lui să ajungă asemenea voinței firii umane a Mântuitorului Hristos, neînvinșă de păcat.

Dacă voința omului este refăcută prin lucrarea harului Duhului Sfânt, poate să tragă mintea de întunecimea pătimaselor gânduri și s-o așeze la „picioarele lui Hristos”.

Semnificația liturgică a culorilor

Urmare din pagina 1

La Praznicele Maicii Domnului, ale Puterilor celor fără de trup (Sfinții Îngeri): alb sau albastru deschis - simboluri ale fecioriei și curăției;

La Praznicele Sfintei Cruci: purpuriu - întru amintirea jertfei Mântuitorului;

La Sfinții Mucenici: roșu închis - simbolul jertfei martirice;

La Sfinții Cuvioși și Asceți: verde - simbolul vieții duhovnicești (de asemenea, Intrarea Domnului în Ierusalim, Pogorârea Sfântului Duh și Sfânta Treime sunt prăznuite, în general, tot în veșminte verzi.)

În perioada Posturilor: verde închis, albastru închis, mov închis și negru cu elemente argintii - simboluri ale întristării și pocăinței. În Postul Sfințelor Patimi se obișnuiește ca veșmintele folosite să fie cele negre sau cernite; în zilele de sâmbătă și la sărbătorile mari din Postul Mare veșmintele sunt mai închise la culoare, dar cu ornamente aurii sau argintii, întrucât pocăința este îndreptată spre înviere și are ca scop înnoirea vieții.

Înmormântările se săvârșesc în regiunea noastră în veșminte negre, simbolizând starea de pocăință în care comunitatea parohială îi priveghează și îi prohodește pe cei adormiți, dar în alte părți se folosesc culorile deschise: aurii, albe sau galbene - ca mărturisire a credinței în Înviere.

Patimile întunecă mintea întru totul

Interpretând întâlnirea Mântuitorului cu cei doi demonizați din ținutul Gadarenilor, pe care i-a vindecat trimițând demonii din ei în turma de porci care apoi s-a aruncat în mare, Sfântul Grigorie Palama arată că „viața cea animalică (porcească) simbolizează patimile rele care spurcă făptura”, adăugând: „Dar porcii sunt îndeosebi cei ce umblă îmbrăcați în veșminte întinate de patimile cele necurate”.

Prin urmare, patimile ne întunecă mintea întru totul. Mulți dintre noi își dau seama că sunt bolnavi sufletește, dar puțini știu cum să se vindece. Pentru ca mintea să se elibereze de ele și să se bucure întru Domnul, e nevoie de o completă vindecare duhovnicească.

Răsplătirile osteneților pentru virtute sunt nepătimirea și cunoștința, care ne aduc Împărăția Cerurilor, precum patimile și neștiința ne aduc chinurile veșnice” (Sfântul Maxim Mărturisitorul).

Sfinții au înțeles că, în general, oamenii doresc să scape de patimi pentru că acestea le provoacă suferințe. Adevăratul scop al psihoterapiei ortodoxe nu este însă slobozirea de patimi, ci dobândirea comuniunii cu Dumnezeu. Desigur în Biserică sunt vârste, trepte și situații diferite. După cum ne învață Sfinții Părinți, unii oameni păzesc poruncile de frica iadului, alții din dorința de a ajunge în rai, iar alții din dragoste pentru Mântuitorul Hristos; primii sunt robi, cei de-ai doilea sunt lucrători năimiți, iar cei de-ai treilea sunt copiii lui Dumnezeu.

Vindecarea patimilor nu este în exclusivă lucrare omească, și nici în exclusivitate dumnezeiască: omul trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu.

În primul rând, nu trebuie să ne tulbure lupta duhovnicească împotriva patimilor: „Căci de se tulbură cineva de

o patimă care-l supără, este un semn al neștiinței și al mândriei, al necunoașterii stării sale și al fugii de osteneală”. Să avem răbdare, să luptăm, și să-L chemăm pe Dumnezeu într-ajutor (Avva Dorotei).

În al doilea rând, trebuie să avem deplină încredere în Dumnezeu, nu în noi înșine: „Fiind pătimiți, nu trebuie să avem deloc încredere în propria noastră inimă; căci un conducător viclean și amăgitor va strica și lucrurile neprihănite”.

O altă modalitate psihoterapeutică eficientă este aceea de a ne lupta cu patimile cât timp sunt încă mici și slabe, după cum ne învață Sfântul Isaac Sirul: „Smulge greșeala cât încă e mică și slabă, înainte de a se lăți și de a se întări. Nu fi fără grijă când greșeala ți se pare mică, pentru că mai târziu îți va fi ca o stăpână nemiloasă și vei umbla în fața ei ca o slugă în lanțuri. Iar cel ce luptă de la început împotriva patimii, curând o va birui”.

Aceeași idee o dezvoltă și avva Dorotei: „Căci putem să tăiem patimile noastre cât sunt tinere și nu ne îngrijim de aceasta, ci le lăsăm să se învârtoseze împotriva noastră, ca să facem răul din urmă mai mare. Căci altceva este, precum v-am spus de multe ori, a dezrădăcina o plantă când se poate smulge îndată, și altceva este a dezrădăcina un copac mare”.

La început, este mai ușor a ne lepăda de patimi: „Cât timp sunt mici, de voim, putem să le scoatem cu ușurință. Iar dacă le disprețuim ca mici, se învârtosează; și cu cât se învârtosează, cer mai multă osteneală. Iar dacă se întăresc și mai mult împotriva noastră, nu le mai putem scoate nici cu osteneala, prin noi înșine, de nu vom avea și ajutorul vreunor sfinți, care să ne sprijinească, după Dumne-

zeu”. Postul, privegherea și rugăciunea înlesnesc dobândirea nepătimirii celei îndumnezeitoare, căci postul adevărat și neîmprăștiat, împreună cu milostenia, îl duc pe nevoitor, fără zăbavă, spre pragul nepătimirii.

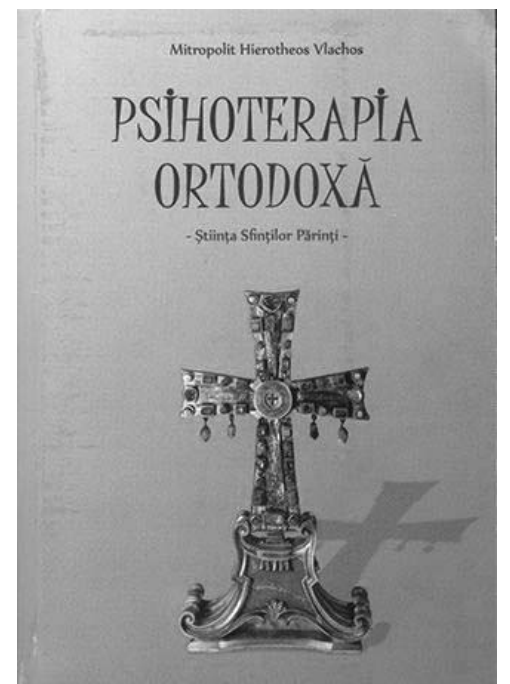
„Poruncile Domnului ne învață să folosim cu bună judecată lucrurile de mijloc (cunoștința și adâncă înțelegere «a rațiunilor divine din natură și Scriptură»). Căci întrebuițarea cu bună judecată a celor de mijloc curățește starea sufletului, iar starea curată naște puterea de discernământ (dreapta socoteală). Puterea de discernământ, la rândul ei, naște nepătimirea, din care se naște dragostea desăvârșită.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul) „În fapt, păzirea poruncilor lui Dumnezeu naște nepătimirea.” (Sfântul Talasie Libianul)

Atunci când spunem că suntem „nepătimitori” nu înseamnă că nu mai suntem „războiți de draci”. Vrajmașul vieții noastre continuă să-și atace chiar și pe cei nepătimitori. Nu este el cel care a încercat să-L ispitească de trei ori pe Domnul Hristos Însuși, în pustie? Cu adevărat nepătimitori suntem atunci când, „războiți fiind” de diavol, „rămânem nebiruiți” de el (Sfântul Diadoh).

Potrivit învățaturii Sfinților Părinți, există mai multe stadii sau trepte ale nepătimirii. Spre pildă, Sfântul Maxim Mărturisitorul ne înfățișează patru asemenea trepte, pe care el le numește „miriade”, „înaintări în împlinirea poruncilor dumnezeiești de-a lungul contemplației și a cunoașterii”, sau „nepătimiri generale”:

„Prima nepătimire este înfrânarea desăvârșită de la păcatele cu fapta, constatată la cei începători.

A doua nepătimire este lepădarea totală a gândurilor care consimt la pă-

cate; aceasta o găsim la cei care cultivă virtutea cu rațiune.

A treia este nemișcarea totală a poftelor spre patimi; ea e proprie celor ce contemplă în chip spiritual înfățișarea lucrurilor văzute în rațiunile lor.

A patra este curățirea totală chiar și de închipuirea simplă a patimilor; aceasta o aflăm la cei ce și-au făcut mintea, prin cunoștință și contemplație, oglindă curată și străvezie a lui Dumnezeu”.

Fiecare dintre aceste patru trepte ale nepătimirii se manifestă potrivit gradului de purificare duhovnicească a omului.

(Mitropolit Hierotheos Vlachos, *Psihoterapia ortodoxă: știința Sfinților Părinți*, traducere de Irina Luminița Niculescu, Editura Învierea, Arhiepiscopia Timișoarei, 1998, pp. 306-346)

Tundere în monahism la Mănăstirea Hodoș-Bodrog, săvârșită de IPS Timotei

Sâmbătă, 14 octombrie 2017, în ziua sărbătoririi Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a participat la slujba Vecerniei cu Litie la Mănăstirea Hodoș-Bodrog. După aceasta, Chiriarhul arădean, împreună cu protos. Grigorie Timiș, starețul mănăstirii și protos. Iustin Popovici, consilierul cultural al Arhiepiscopiei Aradului și viețuitor în această mănăstire, a săvârșit Slujba tunderii în monahism a teologului lect. univ. dr. Marcel Tang. Un grup de studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad au cântat „Brațele părintești...” și au dat răspunsurile la strană. Părintele

arhim. Nestor Iovan a fost nașul de călugărie – cel care l-a dus sub mantie pe candidat. Momentul tunderii presupune pe lângă tăierea părului și primirea hainelor și a însemnelor monahului: cămașa, crucea pectorală, dulama, sandalele, rasa, potcapul, mantia, mătăniile, crucea și făclia. Noul monah a primit numele de Nicolae.

La finalul slujbei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a adresat noului monah un părintesc cuvânt de binecuvântare și încurajare în noul drum început. Înaltpreasfinția Sa a explicat momentele cele mai importante din rânduiala călugăriei. Totodată, Chiriarhul a tâlcuit textele scripturistice care se citesc la slujba tunde-

rrii în monahism și a prezentat viața Sfântului Ierarh Nicolae, ocrotitorul celui călugărit.

La slujba călugăriei au participat: părintele arhim. Ilarion Tăucean, starețul Mănăstirii Feredeș; preot prof. dr. Cristinel Ioja, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad; preot Flavius Petcuț, protopopul Aradului, preot Traian Micoroi, parohul Catedralei Vechi din Arad, arhid. Tiberiu Ardelean, inspector bisericesc, călugări și maici de la alte mănăstiri din

eparhie, preoți, studenți, obștea sfintei mănăstiri și numeroși credincioși.

După aceasta, toți cei prezenți l-au felicitat pe noul monah, încurajându-l în noul drum pe care l-a început.

Noul monah Nicolae (Marcel) Tang este absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad, doctor în Teologie al Facultății de Teologie Ortodoxă „Sfântul Andrei Șaguna” din Sibiu. A activat vreme de 15 ani ca

profesor de religie la Colegiul Național „Preparandia – Dimitrie Țichindeal” din Arad și timp de 13 ani protopsalt al Catedralei Vechi din Arad.

Actualmente este titularul Catedrei de Patrologie și Limba Greacă la Facultatea de Teologie din Arad.

Protos. dr. Iustin Popovici

„Muncă foarte multă, exigență, perseverență, dăruire, ...alese trăiri duhovnicești în cadrul Sfintei Liturghii”

Interviu realizat cu maestrul Ovidiu Boar, la împlinirea a două decenii (octombrie 1997-octombrie 2017) de dirijare a corului „Armonia” al Catedralei Vechi din Arad (parohia ortodoxă română Arad-Centru)

Se împlinesc în aceste zile 20 de ani, de când Vă aflați la pupitrul corului „Armonia”. Făcând o retrospectivă a acestor două decenii, v-aș întreba: cu ce simțământ întâmpinați acest moment?

Două ar fi simțămintele care mă încercă în aceste momente: în primul rând, satisfacția continuității corului „Armonia”, care în anul 2019 va celebra centenarul existenței sale (1919-2019) formație corală emblematică pentru viața bisericească, spirituală și culturală arădeană; în al doilea rând, am și un sentiment de oarecare nemulțumire, datorită faptului, că nu am reușit pe deplin, să punem această formație

corală pe pedestalul ce i s-ar cuveni.

Vă mai amintiți începuturile activității Dumneavoastră în fruntea acestui cor? Ce intenții aveați atunci și cum ați găsit acest cor sub aspect artistic și al repertoriului său, atunci când l-ați preluat?

Venirea mea la conducerea formației corale „Armonia” a coincis cu unele momente mai delicate în viața artistică a corului, intențiile mele neputând fi altele, decât de a continua activitatea acestui cor, precum și de a încerca din mers un lucrul foarte greu, de altfel, adică, să îndrept, să ridic calitatea execuției muzicale a corului și să întineresc personalul artistic, care era foarte îmbătrânit la acea vreme. Repertoriul corului acum două decenii era unul bogat și variat, cu un grad de dificultate destul de ridicat, dar,

din păcate, calitatea execuției și a interpretării muzicale a fost destul de precară.

Ce accente ați pus în instruirea și dezvoltarea corului „Armonia”?

Muncă foarte multă, exigență, perseverență, dăruire, cu o expresie plastică: am folosit „tot arsenalul din dotare” pentru a ridica calitatea artistică a corului „Armonia”.

Care este repertoriul corului „Armonia” în momentul de față, și, care Vi se par a fi cele mai importante realizări ale acestuia până astăzi?

Repertoriul actual al acestui cor îl reprezintă cele 5 Sfinte Liturghii pe care le interpretează, alternativ, în duminicile și marile sărbători de peste an, interpretate la cel mai înalt nivel, 50 de pricesne, și peste 100 de colinde. O realizare remarcabilă și deosebit de

încurajatoare a corului „Armonia” îl reprezintă premiul special, obținut de corul „Armonia” la Concursul Național al corurilor bisericești, organizat de Patriarhia română, în anul 2010, ca recunoaștere a performanțelor artistice ale acestui cor. Dar, cred, că nu greșesc, dacă afirm, că, totuși, cea mai mare realizare pentru mine și pentru acest cor este participarea în duminici la Sfânta Liturghie, unde ne străduim, prin execuția și interpretarea aleasă oferită, să prilejuim credincioșilor noștri cât mai multe și mai alese trăiri duhovnicești în cadrul Sfintei Liturghii.

Ce perspective întrezăriți pentru acest cor la aniversarea a două decenii, de când Vă aflați în fruntea lui și în ce direcții doriți să-l călăuziți pe mai departe?

Nu pot, din păcate, să prevăd

perspectivele corului „Armonia”. Desigur, mi-aș dori o și mai mare susținere a lui în vederea afirmării lui pe plan local, național și chiar internațional. Am convingerea, că acest cor merită cu prisosință o promovare mai accentuată, aceasta, nu în ultimul rând, și pentru faptul, că în 2019 va celebra centenarul său. În acest context, dorim să realizăm, printre altele, un compact-disc aniversar, pe care am dori să-l oferim miilor de credincioși, care sunt alături de noi, și, cărora, pe această cale, în numele corului „Armonia” am dori să le mulțumim din toată inima.

Și noi, Vă mulțumim și Vă dorim mult succes în continuare în fruntea acestui cor, pentru slava lui Dumnezeu și propășirea Bisericii sale.

Interviu realizat de **pr. I.T.**

ȘTIRI

Binecuvântare de lucrări în Parohia Ostrov

În după-amiaza zilei de duminică, 15 octombrie 2017, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, însoțit de protopopul Lipovei, pr. Ioan Jidoi și arhid. Tiberiu Ardelean, inspector bisericesc, a poposit în Parohia Ostrov din Protopopiatul Lipova, unde a binecuvântat lucrările de înfrumusețare, interioare și exterioare, efectuate la sfânta biserică precum și noile obiecte de cult achiziționate prin grija părintelui paroh Eugen Volungan.

În continuare Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a săvârșit în biserică parohială cu hramul „Sfânta Cuvioasă Parascheva” slujba Vecerniei la sfârșitul căreia a adresat un bogat cuvânt de învățătură credincioșilor prezenți în număr mare, despre „Cinstire și dobândire”, odată cu hramul bisericii parohiale „Sf. Cuv. Parascheva” și binecuvântarea lucrărilor efectuate în ultima vreme, ca un dar din partea sfintei. Viața ei de dăruire lui Dumnezeu prin ajutorarea celor ce o cinstesc a constituit și îndemnul puternic pentru râvna credincioșilor de a îngriji sfântul locaș, înzestrarea continuă a acestuia reflectând și darul ocrotitoareii duhovnicești. Citirile zilei încă, lămuresc această stare prin rodirea înzecită sau însutită a ascultării și urmării cuvântului lui Dumnezeu. „Mântuirea celui după chip” cântată în imnografia zilei o arată și sfintele icoane prin pomenirea Sinodului al VII-lea Ecumenic, ea însemnând urmarea Mântuitorului Însuși, El fiind Semănătorul seminței în pământul cel bun al sufletelor creștine, a subliniat Înaltpreasfințitul Părinte Timotei.

La finalul slujbei, Înaltpreasfinția Sa i-a oferit părintelui paroh Eugen Volungat, distincția de iconom stavrofor, în semn de apreciere pentru toată lucrarea misionar-duhovnicească depusă în această parohie de peste 42 de ani.

Liturghie Arhierescă și binecuvântare de lucrări în Parohia Petriș

În Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic), Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, la orele dimineții, a poposit în mijlocul credincioșilor din Parohia Petriș, Protopopiatul Lipova, la invitația preotului paroh Ștefan Dimitriu și a credincioșilor parohiei pentru a binecuvânta și resfinți noile lucrări efectuate la biserică cu hramul „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”. Aici, Chiriarul a fost întâmpinat în fața bisericii de părintele protopop Ioan Jidoi, care a rostit și cuvântul de bun-venit, de preotul paroh și alți preoți din parohiile vecine, precum și de numeroși credincioși din parohie. Înaltpreasfinția Sa a sfințit icoanele din mozaic de murană a Sfinților Apostoli Petru și Pavel de pe fațada bisericii, realizate de pictorul prof. Dorin Grecu, de la Facultatea de Artă Sacră din Pitești; foișorul pentru parastase; noul mobilier, tronul arhieresc și al Maicii Dom-

nului (din 1902) – restaurate; noile uși ale lăcașului de cult; pictura pe sticlă din geamuri.

După aceasta, Chiriarul a săvârșit Sfânta Liturghie în sfânta biserică, împreună cu un sobor de preoți. Din sobor au făcut parte și părintele Ioan Jidoi, protopopul Lipovei, pr.dr. Lucian Farcașiu, conferențiar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad, arhid. Tiberiu Ardelean, inspector bisericesc.

Cuvântul de învățătură al Ierarhului a fost pus sub titlul „Roda învățării sfinte” (cf. Gal. 2; Luca 8), adică multiple lucrări de înnoire și înfrumusețare a bisericii parohiale, care dovedesc rodirea bogată a sufletelor credincioase asemenea pământului bun din Parabola semănătorului, îndemn pentru toți la împlinirea cuvântului lui Dumnezeu. Cinstirea sfintelor icoane în Duminica a 21-a după Rusalii este, de asemenea, lămuritoare în acest sens, prin executarea aici a icoanelor în mozaic, sfințite în acest cadru, a amintit Înaltpreasfinția Sa.

Răspunsurile liturgice au fost date de către un grup de studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad.

La finalul sfintei slujbe, Înaltpreasfinția Sa a hirotesit întru iconom stavrofor pe preotul paroh Ștefan Dimitriu ca apreciere și meritată răsplată pentru activitatea pastoral-misionară pe care o desfășoară în această parohie. Totodată, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a acordat Diplome de mulțumire credincioșilor Mărioara Abrudeanu și Aurel Bedread pentru sprijinul acordat la lucrările efectuate. La final, preotul paroh a mulțumit Chiriarului pentru purtarea de grijă și dragostea părintească pe care a arătat-o față de credincioșii acestei parohii precum și pentru distincția acordată care oglindește dragostea și jertfelnicia bunilor credincioși ai parohiei față de Sfânta Biserică. În încheiere preotul paroh a mulțumit tuturor celor prezenți pentru dragostea, jertfelnicia și pentru ostenele suportate pentru a fi împreună la această sărbătoare a parohiei.

Hramul Schitului „Cuvioasa Parascheva” din Satul Bodrogu Vechi

Sâmbătă, 14 octombrie 2017, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului a săvârșit Sfânta Liturghie în biserică nouă a Schitului de maici „Cuvioasa Parascheva” din satul Bodrogu Vechi, Protopopiatul Arad, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi de la Mănăstirile Hodoș-Bodrog și Feredeșu, cu prilejul unuia dintre hramuri. La sfânta slujbă au participat obștea de maici, conduse de maica stareță Teodora Opreș și mulțime de credincioși veniți din toată vecinătatea, pentru a sărbători cu multă evlavie pe ocrotitoarea acestui sfânt lăcaș de rugăciune. Din sobor au făcut parte arhim. Nestor Iovan, protos. dr. Iustin Popovici, consilier cultural al Sfintei Arhiepiscopii, protos. Grigorie Timiș, starețul Mănăstirii Hodoș-Bodrog, arhid. Tiberiu Ardelean, inspector bisericesc și alții. Cuvântul de învățătură a fost rostit de către Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a fost pus sub titlul „Măsura dragostei” (cf. I Cor. 15, 16; Luca 5), adică de Dumnezeu și de oameni, pentru oameni și popoare, Biserică și lume, spre înțelegere și împlinirea rugăciunilor care I se adresează, încă de la începutul cinstirii ei unde s-au purtat sfintele sale moaște, reflectată în viața și mijlocirea Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, potrivit citirilor zilei și a sinaxarului.

Răspunsurile liturgice au fost date de către un grup de studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad.

Pelerinii prezenți au avut posibilitatea să se închine la unul din veșmintele care a acoperit moaștele Sfintei

Cuvioase Parascheva de la Iași, donație a Mitropoliei Moldovei din vremea când era păstorită de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, ca mitropolit, primit prin purtarea de grijă a Întâistătorului Eparhiei noastre, a Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei și așezat în această mănăstire la loc de cinste.

La finalul Sfintei Liturghii, maica stareță Teodora Opreș a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru bucuria de a participa la sărbătoarea hramului mănăstirii și pentru neîncetata purtare de grijă, precum și tuturor slujitorilor și credincioșilor prezenți.

Sfânta Cuvioasă Parascheva, cinstită la Mănăstirea Dobrești

Sâmbătă, 14 octombrie, de sărbătoarea Sfintei Cuvioase Parascheva, Mănăstirea Dobrești din Județul Timiș, ctitoria Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a îmbrăcat haine de sărbătoare, cinstindu-și ocrotitoarea spirituală.

La bucuria obștii monahale și a numărului mare de pelerini, veniți din Timișoara, Lugoj și din satele aflate în proximitatea mănăstirii, au luat parte Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului, precum și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, care au săvârșit, în tinda noii biserici a lăcașului monahal, Sfânta Liturghie, împreună cu un sobor de preoți și diaconi. Răspunsurile liturgice au fost date de Corul „Osana” al Ligii Tinerilor Creștini Ortodocși Români din Lugoj.

După otpustul Dumnezeieștii Liturghii, Preasfințitul Părinte Emilian a rostit un cuvânt de învățătură, în cadrul căruia a schițat viața pilduitoare a Sfintei Cuvioase Parascheva, subliniind, totodată, devoțiunea credincioșilor români față de această fecioară a lui Hristos, grabnic ajutoare și mult folositoare. La final, Mitropolitul Banatului a vorbit despre aspectul harismatic și comunional al „trupului lui Hristos” (n.r. Biserica), reliefând faptul că Sfânta Parascheva, chiar dacă nu s-a născut și crescut în spațiul românesc, prin evlavia poporului român, a domnitorilor și a ierarhilor acestui neam, ea nu numai că a îmbogățit istoria țării adoptive, ci chiar a revelat faptul că cinstirea sfinților de către poporul român este o apetență sui-generis.

(Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaaradului.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.